

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 100/03-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2003 v senáte zloženom z predsedu Jána Klučku a zo sudcov Alexandra Bröstla a Ľudmily Gajdošíkovej v konaní o sťažnosti A. a Š. B., obaja bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. Z. M., B., vo veci porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 165/88 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. B. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 165/88 p o r u š e n é b o l o.

2. Základné právo Š. B. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 165/88 p o r u š e n é b o l o.

3. Okresnému súdu Bratislava V p r i k a z u j e, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 165/88 konal bez zbytočných priet'ahov.

4. A. B. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Š. B. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Okresný súd Bratislava V j e p o v i n n ý nahradiť A. a Š. B. trovy konania v sume 21 280 Sk (slovom dvadsaťjedent tisíc osemdesiat slovenských korún) na účet advokátky JUDr. Z. M., B., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. marca 2003 doručené podanie A. a Š. B., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Z. M., ustanovenou ústavným súdom za ich právneho zástupcu v konaní o ich sťažnosti pred ústavným súdom 28. mája 2003 uznesením č. k. II. ÚS 100/03-14. Svoje podanie sťažovatelia označili ako „Sťažnosť na priet'ahy v súdnom konaní“ a namietajú ním priet'ahy v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 165/88 od 2. septembra 1988. Po doplnení podania o predpísané náležitosti a po ustanovení právneho zástupcu ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 165/88 porušil ústavné práva sťažovateľov 1/, 2/ na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu Bratislava V sa prikazuje, aby v konaní sp. zn. 5 C 165/88 konal bez prieťahov v súlade s príslušnými ustanoveniami O. s. p. (najmä § 6 O. s. p.).

Sťažovateľom 1/, 2/ priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk, ktoré je Okresný súd v Bratislava V povinný im vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľom 1/, 2/ priznáva náhradu trov tohto konania.“

Po prijatí sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a k jej prijatiu na ďalšie konanie, a požiadal ho tiež, aby oznámil ústavnému súdu, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. O toto oznámenie požiadal ústavný súd aj právneho zástupcu sťažovateľov.

Predseda okresného súdu k sťažnosti uviedol nasledovné:

„Vec, č. k. 5 C 165/88 napadla na Obvodný súd Bratislava 5 dňa 2. 9. 1988, kde účastníkmi konania na strane navrhovateľov je A. B., Š. B. a odporcami sú: F. B. a T. B. a predmetom sporu podľa návrhu bolo vypustenie zabratej časti pozemku. Vo veci bol určený termín pojednávania na deň 1. 11. 1988, pojednávanie bolo odročené za účelom vypracovania znaleckého posudku. Znalecký posudok bol vypracovaný 3. 2. 1989 a vo veci bol vytýčený termín pojednávania na deň 17. 4. 1989 a ďalšie termíny boli určené na deň 28. 6. 1989, 24. 7. 1989, 28. 8. 1989, 4. 10. 1989, pričom účastníci po poslednom pojednávaní boli poučení o potrebe zmeny petitu návrhu. Ďalšie pojednávanie bolo určené na deň 14. 3. 1990, ktoré bolo odročené na deň 23. 4. 1990, ktoré bolo odročené za účelom mimosúdnej dohody. Ďalšie pojednávania vo veci boli určené na deň 20. 8. 1990, 8. 10. 1990, 5. 12. 1990, kde súd pripustil ďalšiu zmenu petitu návrhu. Ďalšie pojednávanie bolo dňa 7. 1. 1991, ktoré bolo odročené za účelom ďalšieho znaleckého dokazovania. Uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania bolo vypracované 7. 3. 1991, dňa 9. 4. 1991, odporcovia podali odvolanie proti uzneseniu ohľadom preddavku na trovy dôkazu, spis bol predložený Mestskému súdu v Bratislave 19. 4. 1991 a vrátený 16. 7. 1991. Znalec bol urgovaný na podanie znaleckého posudku v decembri 1991, januári 1992 a znalecký

posudok bol podaný 6. 4. 1992. Spis bol dňa 11. 8. 1992 predložený Mestskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní o priznaní znalečného znalcovi a spis bol vrátený 9. 10. 1992. Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 19. 5. 1993, 6. 10. 1993, 29. 11. 1993, 2. 2. 1994, kde bol vyneseny rozsudok. Rozsudok bol vypracovaný 16. 5. 1994 a proti rozsudku bolo podané odvolanie 8. 6. 1994 navrhovateľmi, uznesením zo dňa 19. 8. 1994 bol opravovaný výrok rozsudku a Mestskému súdu v Bratislave bol spis predložený 23. 9. 1994. Spis bol vrátený z Mestského súdu v Bratislave, dňa 25. 11. 1994, rozhodnutie obvodného súdu bolo zrušené a vec bola vrátená na nové prejednanie. Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 5. 5. 1995, 2. 6. 1995, 8. 9. 1995, kde bolo nariadené ďalšie znalecké dokazovanie. Dňa 14. 9. 1995 bola vznesená námietka zaujatosti, spis bol predložený Mestskému súdu na rozhodnutie 2. 2. 1996 a spis bol vrátený z Mestského súdu 22. 4. 1996 Uznesením zo dňa 4. 12. 1996 bolo nariadené znalecké dokazovanie a spis bol zaslaný znalcovi 15. 1. 1997, znalecký posudok bol podaný dňa 3. 7. 1998 po predchádzajúcich urgenciách zo strany súdu. Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 4. 11. 1989, 16. 12. 1998, 18. 8. 1999, kde súd konanie zastavil. Vo veci bolo podané odvolanie 21. 9. 1999, spis bol predložený Krajskému súdu v Bratislave dňa 28. 10. 1999, spis bol vrátený 11. 1. 2000, rozhodnutie bolo zrušené a vrátené na nové prejednanie. Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 13. 4. 2000, 5. 9. 2000, pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že navrhovatelia majú špecifikovať návrh. Ďalšie pojednávanie bolo určené na deň 30. 1. 2001, 15. 3. 2001, kde pojednávanie bolo odročené za účelom ďalšieho znaleckého dokazovania. Znalec znalecký posudok podal 8. 4. 2002 po viacerých urgenciách a ďalší termín pojednávania bol určený na deň 28. 11. 2002, 23. 1. 2003, pojednávanie bolo odročené za účelom spoločného stanoviska znalcov, ktoré súdu bolo zaslané 24. 3. 2003.

Z vyššie uvedenej analýzy vyplýva, že vo veci bol určený termín pojednávania 26 krát, v istých časových intervaloch sa vyskytli prietahy v konaní. Poukazujem na to, že ide o zložitý prípad, navrhovatelia nemali ujasnený petit návrhu, čo malo dopad na plynulosť konania, čo vyplýva aj z toho, že vo veci bolo viackrát nariadené znalecké dokazovanie. Ďalej poukazujem na to, že vo veci sa vystriedalo sedem sudcov, každý potreboval istý čas na preštudovanie veci, čo tiež môže mať dopad na plynulosť konania. Zdôrazňujem zložitost prípadu, to že účastníci neboli zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom.

V súčasnosti spis nie je pridelený inému sudcovi, keď zákonná sudkyňa JUDr. T. od 1. 4. 2003 prestala pracovať na našom súde. Spis bude pridelený sudcovi po jeho menovaní. Výberové konanie sa už uskutočnilo.

Súhlasím, aby sa ústne pojednávanie na ústavnom súde konalo bez mojej prítomnosti. “.

Právny zástupca sťažovateľov netrval tiež na konaní ústneho pojednávania. Upresnil výšku primeraného finančného zadosťučinenia na sumu 100 000 Sk.

Ústavný súd zo spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol predseda okresného súdu.

Pretože obaja účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd konal vo veci sťažovateľov a rozhodol bez jeho nariadenia.

II.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd v prípadoch sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje svoju stabilnú judikatúru, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným súdnym rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97 II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

S použitím uvedených kritérií ústavný súd preskúmal doterajšie konanie pred okresným súdom vedené pod sp. zn. 5 C 165/88 a dospel k nasledovným záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, zo sťažnosti sťažovateľov, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že v konaní sp. zn. 5 C 165/88 pred okresným súdom ide o určenie hranice pozemku (o vydanie časti nehnuteľnosti, resp. o vypustenie časti pozemku). Vec nie je právne zložitá, o čom svedčí stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov, hoci jej faktickú zložitosť vzhľadom na okolnosti prípadu a spravidla potrebu vyhotovenia znaleckého dokazovania nemožno vylúčiť. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že faktická zložitosť veci spočíva v znaleckom dokazovaní - určenie hranice dvoch susediacich pozemkov. Čo sa týka faktickej zložitosti, aj keď ústavný súd pripúšťa vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania časovo náročnejší prístup na rozhodnutie vo veci, podľa jeho názoru však predmet sporu nie je fakticky taký zložitý, aby výsledok znaleckého dokazovania nebol po 15 rokoch od začiatku konania jednoznačne známy a aby pri sústredenom postupe súdu nebola vec už právoplatne rozhodnutá.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov namietaného súdneho konania, toto bolo v zásade aktívne a súčinnosťné, aj keď treba uviesť, že najmä v počiatočnej etape konania sťažovatelia sami prispeli k určitému zdržaniu (predĺženiu) konania v dôsledku ich návrhu na úpravu petitu na rozhodnutie, zmeny, resp. doplnenia návrhu na rozhodnutie a využili procesné oprávnenia, ktoré im priznáva Občiansky súdny poriadok (okrem už uvedenej zmeny, resp. doplnenia petitu, využitie opravných prostriedkov, podanie návrhu na doplnenie dokazovania). Napriek tomu toto ich správanie nemalo podstatný vplyv na celkovú dĺžku konania.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval zbytočné prietahy v konaní, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd predovšetkým zoberal do úvahy, že konanie vo veci sp. zn. 5 C 165/88, ktoré začalo 2. septembra 1988, nie je do dnešného dňa právoplatne skončené.

Prvý raz bolo rozhodnuté vo veci samej 2. februára 1994; voči tomuto rozhodnutiu sa sťažovatelia odvolali. Mestský súd v Bratislave rozhodnutie vtedy Obvodného súdu Bratislava III (t. č. okresný súd) zrušil a vrátil na nové prejednanie prvostupňovému súdu. Do prvého rozhodnutia vo veci samej sa uskutočnilo 17 pojednávaní, z nich v roku 1988 sa uskutočnilo jedno pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom vykonania znaleckého dokazovania. V roku 1989 sa uskutočnilo šesť pojednávaní, z nich na jednom sa nezúčastnil znalec, jedno bolo odročené a na jednom sa nezúčastnili účastníci. Zostávajúce tri pojednávania sa týkali znaleckého dokazovania. V roku 1990 sa uskutočnili štyri pojednávania, z ktorých prvé bolo odročené za účelom mimosúdnej dohody, druhé a tretie boli odročené pre neprítomnosť sťažovateľov a v poradí na štvrtom pojednávaní v roku 1990 sťažovatelia navrhli zmenu petitu. V roku 1991 sa uskutočnilo len jedno pojednávanie, na ktorom sťažovatelia navrhli ďalšie znalecké dokazovanie. V roku 1992 sa neuskutočnilo žiadne pojednávanie. V roku 1993 sa uskutočnili tri pojednávania, z nich na jednom sa nezúčastnili sťažovatelia a na pojednávaní 2. februára 1994 bol vyhlásený rozsudok 5 C 165/88-115.

Obdobie od vrátenia spisu prvostupňovému súdu, t. j. od 25. novembra 1994 (po rozhodnutí o odvolaní druhostupňového Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 217/94 z 8. novembra 1994, t. č. Krajského súdu v Bratislave), do 18. augusta 1999, t. j. do rozhodnutia o zastavení konania), možno označiť ako druhú etapu konania vo veci samej na tomto súde.

V roku 1995 sa uskutočnili tri pojednávania, z nich dve boli odročené za účelom predvolania svedkov a jedno za účelom ustanovenia znalca. V tomto roku sťažovatelia podali námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi (október 1995) a návrh na vylúčenie celého súdu (december 1995), o čom rozhodoval Mestský súd Bratislava v apríli 1996.

V decembri 1996 bolo nariadené okresným súdom kontrolné znalecké dokazovanie. V roku 1997 sa neuskutočnilo ani jedno pojednávanie, znalecký posudok bol predložený v júni 1997. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo od pojednávania v septembri 1995 až po viac ako troch rokoch, a to v novembri 1998. V roku 1999 právny zástupca sťažovateľov podal určovaciu žalobu a žiadal určiť termín pojednávania. Na pojednávaní v auguste 1999 okresný súd rozhodol o zastavení konania. Proti tomuto rozhodnutiu sa účastníci konania odvolali. Krajský súd v decembri 1999 uznesením č. k. 15 Co 444/99-257 zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie.

V nasledujúcej (tretej) etape konania pred okresným súdom sa uskutočnili v roku 2000 dve pojednávania, ktoré boli odročené za účelom predvolania znalca v jednom prípade a v druhom za účelom konkretizovania požiadaviek na znalca zo strany sťažovateľov. Ďalšie dve pojednávania v roku 2001 boli odročené tiež z dôvodu predvolania znalcov a nariadenia znaleckého dokazovania. Viac ako jeden a pol roka od ostatného pojednávania v roku 2001 bolo v novembri 2002 odročené jediné pojednávanie nariadené v tomto roku, a to za účelom predvolania znalcov a v roku 2003 jediné pojednávanie 23. januára 2003 bolo odročené za účelom vypracovania spoločného stanoviska znalcov. Výsledok znaleckého dokazovania nie je ani po 15 rokoch známy.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania takmer 15 rokov sa ústavný súd pri hodnotení postupu súdu sústredil na závery spojené s hodnotením obdobia nečinnosti (napr. dĺžka časových intervalov medzi nariadenými pojednávaniami prekračujúcimi rozumnú mieru) a neefektívnej činnosti okresného súdu (množstvo nariadených a ihneď odročených pojednávaní, neschopnosť zabezpečiť prípravu pojednávaní tak, aby sa na nich zúčastnili predvolané a potrebné osoby, neustále dopĺňovanie znaleckého dokazovania). Takéto hodnotenie je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (II. ÚS 131/02).

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd uvádza k postupu okresného súdu nasledovné:

V prvej etape rozhodovania, t. j. od podania návrhu 2. septembra 1988 do 2. februára 1994, t. j. do rozhodnutia okresného súdu vo veci samej, okresný súd v zásade postupoval plynulo. V tomto období sa uskutočnilo sedemnást' pojednávani, nariadilo sa znalecké dokazovanie, uskutočnil sa pokus o uzavretie mimosúdnej dohody, s'ťažovatelia upravili petit návrhu, podali návrh na ďalšie znalecké dokazovanie. Podľa názoru ústavného súdu v tomto období postup okresného súdu nevykazuje znaky zbytočných priet'ahov v konaní, a preto ústavný súd uzavrel, že v tejto etape konania nedošlo ani k porušeniu základného práva s'ťažovateľov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

V druhej etape rozhodovania, t. j. od vrátenia spisu 25. novembra 1994 z odvolacieho súdu (ktorý zrušil prvostupňové rozhodnutie) do zastavenia konania 18. augusta 1999, postup súdu vykazuje podľa názoru ústavného súdu znaky zbytočných priet'ahov v konaní, a to tak z hľadiska nečinnosti (trojročný časový interval medzi dvoma pojednávaniami), ako aj neefektívnej činnosti (príprava pojednávani, časová nedôslednosť pri zabezpečení vypracúvania znaleckého posudku). Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd uzavrel, že v tomto období došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

K porušeniu tohto základného práva došlo podľa záveru ústavného súdu z dôvodu neefektívnej činnosti súdu spojenej so zabezpečovaním výsledkov znaleckého dokazovania, ale aj viac ako jedenapolročného časového intervalu medzi dvoma pojednávaniami aj v tretej etape konania pred okresným súdom od 15. decembra 1999 do konania o s'ťažnosti pred ústavným súdom.

Na podporu tohto hodnotenia druhej a tretej etapy ústavný súd použil aj argument, že okresný súd mal k dispozícii v týchto etapách svojho postupu rozhodnutie odvolacieho súdu z 8. novembra 1993 so závermi obsiahnutými v odôvodnení tohto rozhodnutia, ako aj rozhodnutie z 15. decembra 1999, ktoré obsahovalo právny názor odvolacieho súdu, a okresný súd sa mohol a mal nimi riadiť pri svojom ďalšom postupe.

Ústavný súd uzavrel, že okresný súd sa svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 165/88 dopustil v období od novembra 1994 do času rozhodovania ústavného súdu

o sťažnosti sťažovateľov zbytočných prietáhov v konaní, čo malo za následok porušenie základného práva sťažovateľov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

1. Keďže ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 5 C 165/88 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov. V dôsledku toho sa tiež zaoberal aj žiadosťou sťažovateľov o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, podľa ktorého „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovatelia požadovali primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk, výšku ktorého zdôvodnili tým, že postupom okresného súdu došlo k závažným zásahom do ich ústavných práv, k obmedzeniu ich vlastníckeho práva, ktoré sa svojou intenzitou blíži k pozbaveniu vlastníctva, a poukázali na dlhý časový rozsah zásahov do ich ústavných práv.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

V dôsledku toho (a aj vzhľadom na dobu nečinnosti) považoval preto za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľom v dôsledku toho vznikla,

a to priznaním primeraného finančného zadost'učinenia. Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu poznačenú zbytočnými priet'ahmi (nečinnosťou) vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 165/88 a berúc tiež do úvahy skutočnosť, že s'ťažovatelia sa o predĺženie tejto doby v zásade nepričinili, a zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu rozhodol, že sumu 50 000 Sk pre každého zo s'ťažovateľov možno považovať za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

2. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli právnej zástupkyňi s'ťažovateľov advokátke JUDr. Z. M., ktoré nevyčíslila konkrétnou sumou. Zo spisu však vyplynulo, že ide o tri úkony pre každého zo s'ťažovateľov (spolu šesť úkonov), ktoré boli urobené v roku 2003, t. j. po 4 270 Sk za jeden úkon znížených o 20 % základnej sadzby tarifnej odmeny a 130 Sk režijný paušál podľa § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16, § 17 ods. 2 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Takto vypočítané trovy konania (trovy právneho zastúpenia) sú 21 280 Sk (dvadsaťjeden tisíc dvestoosemdesiat slovenských korún).

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2003